

[Clausager.]

ligt at gøre det. Men, som jeg sagde sidst, jeg talte om et lignende Forslag, er det et farligt Princip, fordi det appellerer til Egoismen i en Grad, som vi sjældent ser ved Lovforslag. Alle de, der bliver fri for Særskatten, er nemlig tilbøjelige til, navnlig i en trang Tid som denne, at sige: Ja, det er jo godt, der er nogen, der kan betale, lad dem bare betale! Ellers vilde det jo være naturligt, at de, der havde det smaat og skulde økonomisere stærkt med deres formindskede Indtægter, sagde til dem højere oppe: Spar, hold Kontrol med Udgifterne og pas paa! Men det gør de egentlig ikke saa meget, som man skulde tro og vente, og det kommer i nogen Grad af, at Staten har vænnet dem til at vende Blikket mod Statskassen og kræve noget af den.

Det er klart, at naar det bliver Skik og Brug at vende Blikket mod Statskassen og at skulle have noget af den, saa ønsker man den fyldt, og helst fyldt af andre end en selv, for, som bekendt, kommer der aldrig en eneste Øre mere ud af Statskassen, end der er kommet ind. Jeg vil driste mig til at udtale, at denne Regering har været ret flittig til at vende Folks Øjne i Retning af Statshjælp. Det skulde være en Regering, der tog sig af de fortrykte, de lidende og de fattige, man skulde bare komme her! Og saa fylder man i Statskassen ved at tage fra nogle ganske faa. Man har forledt Folk til at anlægge en saadan Betragtning, som er meget sørgelig og skæv, og hvis denne Udvikling bliver ved, ved man aldrig, hvor det kan ende.

Allerede for 2—3 Aar siden skete der noget, der ogsaa var meget forkert. Det var ved Oktober-Forliget 1931. Da lærte vi nemlig Folk at se hen til Statskassen som det Sted, man skulde have noget fra, særlig de, der var længst nede, og uanset om de selv var Skyld i deres uheldige Stilling eller ej. Jeg regner Oktober-Forliget af 1931 for at være det ringeste Lovkompleks, vi længe har gennemført. Da var det de mange, der fyldte i Statskassen, og de faa, der fik en Særbegunstigelse. Nu er det ganske vist omvendt, nu skal de faa fylde i, og de mange skal have, men det kommer ud paa eet, det gælder bare om, at enhver hytter sig, saa godt han kan.

Det er altsaa nogle ganske faa Procent, der kommer til at betale hele denne Ekstraskat, og man maa spørge: Med hvilken Ret er Skellet sat dér, hvor Lovforlaget sætter det? Det bliver ikke let at begrunde.

Hvilke Skatteregler man skal følge,

er et Principspørgsmaal. Vi modsætter os ikke forøgede direkte Skatter, men det er for os et stort Spørgsmaal, om man her følger et rigtigt Princip, naar man forlader den Skattelovsregel, vi har fulgt her i Landet i adskillige Aar, og som alle Partierne, i hvert Fald de fire store Partier, har stemt for: at den fattige betaler intet, Smaamanden betaler lidt, den mellemstore betaler ret godt, og den rige betaler uhyre meget.

Dette Princip, der er i Bund og Grund demokratisk, vil man nu forlade og indføre noget ganske andet. Og jeg vil sige, at følger man det gamle Princip i Skattereglerne af 1922, kan man godt komme ret højt op, uden at man bliver sat i Skat. Med det skattefrie Fradrag og Børnefradraget er det dog saaledes, at en Mand paa Landet med en Del Børn faar Skattefritagelse for et Beløb paa mellem 1 500 og 2 000 Kr., saa man kan ingenlunde sige, at man plukker de smaa, tværtimod, de gamle Regler er meget lempelige over for de smaa. Men her er der Tale om noget andet, her lader man den store Flok, de 98 pCt., gaar fri og lader de 2 pCt. betale til Gunst for de andre. Jeg tillader mig at sige saa alvorligt og indtrængende, som jeg kan: Hold op med den Fremgangsmaade! Den underminerer Folkestyret og fremkalder Mistro til det.

Dernæst er det rent ud sagt en Udplynring, naar man ikke faar Lov at trække den betalte Skat fra det følgende Aar. Det er dog mærkværdigt, at en Skat, en saa officiel og synlig Udgift, ikke maa trækkes fra, naar man det næste Aar skal opgive sin skattepligtige Indkomst. Sidste Gang, vi havde denne daarlige Regel, at man ikke maa trække betalt Skat fra, var i den Skattelov, der var en Del af Oktober-Forliget 1931, men vi har været fri for Regelen siden. Nu har vi den altsaa igen!

At betale Skat af Skatten er i sig selv noget forkert, fordi Skatteyderne derved kommer op paa en højere Skattesats det følgende Aar. Det er ganske urimeligt, thi de har jo slet ikke haft den tilsvarende Indkomst. Jeg ved ikke, om det er gjort for at dække over Kommunerne, for det kan jo siges, at jo større Statsskat der er, des mindre bliver der for Kommunerne at tage; men det er i Virkeligheden en Fiktion, for naar Skatteyderne ikke maa trække den betalte Statsskat fra, vil der ikke blive mere for Kommunerne at beskatte. Nej, Bestemelsen vil kun have til Følge, at den paa-gældende Skatteydere Indsats i Produktionslivet bliver mindre, at Arbejdsløs-